

Súd: Okresný súd Bratislava III
Spisová značka: 1T/75/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1314010291
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 07. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. David Lindtner
ECLI: ECLI:SK:OSBA3:2015:1314010291.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava III v Bratislave pred samosudcom JUDr. Davidom Lindtnerom na hlavnom pojednávaní konanom dňa 07.07.2015 takto

r o z h o d o l :

r o z h o d o l :
obžalovaný:

I.. U. W., M.. XX.XX.XXXX, A.. Q. Q., Q. E.. Č.. XX, U. Q. W. Č.. X, Q., na P.,

je v i n n ý , ž e

v čase okolo 10.15 hod. dňa 08.11.2012 v Bratislave potom ako poškodený V. T. C. na svojom motorovom vozidle zn. Toyota Siena prechádzal ulicou Pod Kolibská smerom do mesta, so svojím osobným motorovým vozidlom zn. Toyota svetlej, striebornej metalízy V.: Q. XXX C. prudko zacúval do jazdného pruhu, v ktorom jazdil poškodený, na čo sa mu poškodený rýchlo a prudko vyhol do protismeru a zatrúbil na vozidlo obžalovaného, pričom poškodený ďalej pokračoval v jazde, následne na čo ho obžalovaný svojím vozidlom na križovatke ulíc Jeséniová - Pod Kolibská v Bratislave predbehol a donútil ho zastaviť, na čo obžalovaný vystúpil z vozidla a poškodeného cez otvorené okno niekoľkokrát udrel zavretou päšťou do oblasti tváre a potom ako poškodený otvoril dvere vozidla ho obžalovaný niekoľkokrát kopol do oblasti pravého lýtka a počas tohto fyzického útoku sa poškodenému niekoľkokrát slovné vyhrážal usmrtením a to slovnými spojeniami v anglickom jazyku „mne je jedno, že si diplomat, zabijem ťa,...ak neodídeš, zastrelím ťa...“ a týmto konaním poškodenému spôsobil opuch a oderky pravého líca, hematóm, odreniny pravého predkolenia, kolena a odreniny pravého zápästia,
t e d a

- inému sa vyhrážal smrťou takým spôsobom, že to mohlo vzbudiť dôvodnú obavu,
- na mieste verejne prístupnom sa dopustil hrubej výtržnosti tým, že fyzicky napadol iného,
č í m s p á c h a l

prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona

Za to sa

o d s u d z u j e:

Podľa § 364 ods. 1 Tr. zákona, § 37 písm. h) Tr. zákona, § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zákona, s použitím § 41 ods. 1 Tr. zákona a § 42 ods. 1 Tr. zákona k úhrnnému a súhrnnému trestu odňatia slobody v trvaní 12 (dvanásť) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona, § 50 ods. 1 Tr. zákona súd obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienčne odkladá na skúšobnú dobu v trvaní 2 (dva) roky.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zákona súd zároveň zrušuje výrok o treste uložený obžalovanému rozsudkom Okresného súdu Malacky, č. k. 1T 149/2009 zo dňa 13.01.2014, právoplatný dňa 29.01.2014 v spojení

s uznesením Krajského súdu Bratislava, č. k. 4To 98/2014, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad.

o d ô v o d n e n i e :

Súd na hlavnom pojednávaní po oznámení prejednávanej veci a po vyhlásení obžalovaného I.. U. W. v zmysle § 257 ods. 1 písm. a) Tr. por. o tom, že je nevinný, vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného, výsluchom poškodeného a na záver sa súd oboznámil s relevantnými listinnými dôkazmi. Na základe takto vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní súd zistil a ustálil skutkový a právny stav tak, ako je uvedený v skutkovej a právnej vete výrokovej časti tohto rozsudku. Súd vykonal hlavné pojednávanie dňa 07.07.2015 v zmysle § 252 ods. 2 Tr. por., na ktorom vyhlásil rozsudok, v neprítomnosti obžalovaného za prítomnosti jeho obhajcu, nakoľko mal za to, že vec bolo možné spoľahlivo rozhodnúť a účel trestného konania dosiahnuť aj bez prítomnosti obžalovaného, pričom súčasne boli splnené aj ďalšie obligatórne náležitosti ustanovené Trestným poriadkom pre možnosť realizácie uvedeného postupu. Obžaloba bola obžalovanému riadne doručená a obžalovaný vzal termín hlavného pojednávania na vedomie na hlavnom pojednávaní dňa 13.05.2015, čo vyplýva zo zápisnice o hlavnom pojednávaní zo dňa 13.05.2015 /bol teda na hlavné pojednávanie riadne a včas predvolaný/, pričom obžalovaný sa bez riadneho ospravedlnenia na toto hlavné pojednávanie nedostavil. K uvedenému súd uvádza, že obžalovaný svoju neúčast' na hlavnom pojednávaní dňa 07.07.2015 ospravedlnil faxom cca. dve hodiny pred konaním hlavného pojednávania s uvedením dôvodu, že na hlavné pojednávanie sa nemôže dostaviť z dôvodu PN, o čom doložil lekársku správu a potvrdenie o práceneschopnosti. Obvinený však svoje ospravedlnenie nezdokladoval zaslaním lekárskeho potvrdenia podľa § 120 ods. 2 Tr. por., v zmysle ktorého v prípade ospravedlnenej neúčasti obvineného na úkone súdu zo zdravotných dôvodov je obvinený povinný predložiť vyjadrenie ošetrojúceho lekára, že mu jeho zdravotný stav neumožňuje účasť na úkone, na ktorý bol predvolaný, bez ohrozenia života, závažného zhoršenia zdravotného stavu alebo z dôvodu rozšírenia nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby. Takéto vyjadrenie obžalovaný I.. W. súdu nepredložil, súd preto konštatuje, že napriek tomu, že menovaný svoju neprítomnosť ospravedlnil, nemožno takýto spôsob považovať za dostatočné ospravedlnenie. Súčasne boli splnené aj ďalšie podmienky pre možnosť vykonania hlavného pojednávania v neprítomnosti obžalovaného, nakoľko obžalovaný mal možnosť vyjadriť sa o skutku, ktorý je predmetom obžaloby jednak pred orgánom činným v trestnom konaní pri svojom výsluchu pred vyšetrovateľom v prípravnom konaní v procesnom postavení obvineného, a tiež v procesnom postavení obžalovaného na hlavnom pojednávaní dňa 12.11.2014, boli dodržané ustanovenia o vyšetovaní, obžalovaný bol upozornený na možnosť preštudovať spis a urobiť návrhy na doplnenie vyšetovania a obžalovaný bol na možnosť vykonať hlavné pojednávanie v jeho neprítomnosti upozornený.

Ku skutku:

Obžalovaný I.. U. W. na hlavnom pojednávaní využil svoje právo a v zmysle § 34 ods. 1 Tr. por. odmietol vypovedať, z ktorého dôvodu súd na návrh prokurátora podľa § 258 ods. 4 Tr. poriadku prečítal výpoveď obžalovaného z prípravného konania. Obžalovaný pred vyšetrovateľom potvrdil, že v rozhodnom čase prišiel do kontaktu s poškodeným, poprel však spáchanie skutku. Uviedol, že v čase okolo 10.00 hod. ráno svojim motorovým vozidlom Toyota Corolla vychádzal z garáže, mierne vycúval na cestu, pričom ho prudkou rýchlosťou s piskotom kolies obišlo auto a keď zvládaol tento manéver začal vytrubovať a gestikulovať rukami. Vodič uvedeného vozidla zastavil na Podkolibskej ulici, kde je nebezpečná zákruta a plná čiara, preto musel vozidlo zastaviť aj on. Z auta vystúpil vodič a rozčuľoval sa, že ho svojim cúvaním ohrozil a či je normálny, na čo mu v angličtine odpovedal, že keby dodržal rýchlosť, nemusel robiť nebezpečný manéver. Vodič mu odpovedal, že on je diplomat a bude si jazdiť ako chce. On mu na to povedal, že na Slovensku nemôže ohrozovať ľudí ani keď poberá diplomatickú imunitu. To vodiča rozčuľilo a hodil mu na prednú kapotu plechovku Redbull. On /obžalovaný/ na to zavolať políciu a skutok ohlásil, pričom vodič počas telefonátu z auta vybral kľúč na demontáž kolies, začal sa s ním zaháňať a naznačoval, že mu rozbije auto. Kľúč následne hodil do auta, začal kopol ho do nohy a päšťami ho udieral do hrudníka. On sa bránil skríženými rukami a lakťom ho odhadzoval, aby ho neudrel do tváre. Poškodený potom odišiel. Poškodenému sa nevyhrážal zabitím ani zbraňou, pretože žiadnu nevlasťní. On /obžalovaný/ potom čakal na mieste políciu asi dve až tri minúty, ale keďže mal nejaké povinnosti, z miesta činu odišiel. Bol v šoku. Pri incidente mu vznikli zranenia, modriny a odreniny na lakti ale nič vážne čo by si vyžiadalo lekárske ošetrenie. K odreninám na tvári poškodeného došlo asi tým, že

poškodený je nižšieho vrazu a on /obžalovaný/ ho lakťom odhadzoval. Prvý útok poškodeného bol taký, že ho poškodený začal kopat nartom do lýtka, pri druhom útoku ho napádal do hrudníka a v tom čase si poškodený asi poranil ruku o jeho /obžalovaného/ hodinky.

Obžalovaný následne, po výsluchu poškodeného na hlavnom pojednávaní a oboznámení listinného dôkazu - lekárskej správy, využil svoje právo a vyjadril sa k výpovedi poškodeného a predmetnému listinnému dôkazu pričom uviedol, že skutočnosti, ktoré uvádza poškodený sú nepravdivé. On poškodeného v tom úseku, ktorý tvrdí poškodený, nemohol obehnúť, pretože to technicky nie je možné. Pravdou je, že poškodený zablokoval cestu jemu so svojim motorovým vozidlom. V danej veci políciu nekontaktoval, pretože nepovažoval túto vec za dôležitú a nič závažné sa nestalo, ale predtým políciu kontaktoval, aby poškodeného nastrašil. Nie je pravdou, že poškodeného udrel 5 až 6 krát do tváre, pretože by vyzeral inak a tie hematómy, čo mal poškodený na nohe, sa stali tak, že poškodený začal do neho kopat, pričom dva krát trafil nohou aj do jeho auta.

Poškodený svedok V. K. C. na hlavnom pojednávaní vypovedal, že v rozhodnom čase išiel vo svojom aute a zrazu mu strieborná Toyota veľmi rýchlo vstúpila do jazdného pruhu. Videl, ako vozidlo vybieha z garáže a musel na neho zatrúbiť a urobiť manéver, aby do neho nevrátil. Pokračoval ďalej v jazde a podľa satelitnej mapy /ktorú poškodený založil do spisu ako fotku z google - navigácie z trasy, kde sa mal stať skutok/ o 160 metrov na to za sebou počul rýchlo prichádzajúce auto, ktoré mu následne zablokovalo cestu spredu vo jdením do jeho jazdnej dráhy. Vodič, ktorý šoféroval vozidlo vystúpil z auta, začal udierať do prednej časti jeho auta päťou a začal na neho vykrikovať po slovensky. Otvoril okienko a povedal mu v angličtine, že zavolá políciu. Vedel, že slovo polícia v angličtine a slovenčine podobne znie. Vodič neprestal udierať do jeho auta, bol úplne mimo, tak zobral mobil a snažil sa ho cez okienko vyfotiť, ako udiera do jeho auta. To ho ešte viac rozčúľilo a jednou rukou ho chytil za ruku, kým sedel v aute, na čo mu padol telefón na zem a buchol mu jeho ruku a zápästie o dvere auta, kde je stĺpik. Potom, ako mu držal túto ruku, druhou rukou ho udieral do tváre päťou, podľa neho asi 5 až 6 krát. V tej chvíli vytrhol ruku, ktorú mu držal obžalovaný a snažil sa brániť úderom, avšak bol vtedy ešte stále vnútri v aute. Reagoval preto tak, že otvoril dvere a odsotil ho dverami. Snažil sa chytiť svoj telefón a on ho sotil späť do auta. Keď ho sotil do auta, nohy mu trčali z auta a on ho začal do nôh kopat. Nevie koľko krát ho vodič kopol, snažil sa ho odstrániť od seba. Nato vyšiel z auta a snažil sa brániť, chcel ho udrieť, ale nepodarilo sa mu to, pretože bol dezorientovaný. Obžalovaný do neho ďalej udieral a povedal mu, že „ja ťa zabijem, je mi jedno že si diplomat“, pričom hovoril výborne po anglicky. Bol veľmi vystrašený /poškodený/. Vedľa jeho auta bola vedľajšia poľná cesta a tam sa snažil uniknúť. Na ambasáde ich učili, ako majú reagovať na konfliktné situácie a učili ich, aby takéto situácie pokiaľ je možnosť odfotili a hneď, ako uvidia nejakú voľnú cestu, aby sa vydali po nej, pričom vždy je bezpečnejšie vo vnútri auta. Potom s autom prešiel kúsok po tej poľnej ceste a dostal sa na betónovú cestu pred vozidlo obžalovaného, ktorého následne odfotil, pričom táto fotka sa nachádza v spise. Potom ako nastúpil do auta aj obžalovaný nastúpil do auta a vtedy, keď videl ako je obžalovaný v aute, považoval to za bezpečné, vystúpil zo svojho auta a odfotil obžalovaného spredu. On to videl, vystúpil zo svojho auta a podišiel ku nemu nahnevane. Vtedy on /poškodený/ mal ovládač od auta v ruke, tak otvoril diaľkovo kufor a vzal montážny kľúč, ktorým sa menia kolesá na aute. Tento kľúč zdvihol nad hlavu, inak ho nepoužil ani sa s ním nezaháňal a povedal obžalovanému, aby ho nechal na pokoji, inak sa bude brániť. V tej chvíli sa veľmi rozčúľil, prišiel k jeho autu a chcel mu zobrať štátnu poznávaciu značku zozadu auta. Vtedy usúdil, že obžalovaný stráca kontrolu. Na to siahol obžalovaný do bundy svojho vnútorného vrečka a povedal, aby odišiel, inak ho zastrelí. Na to utekal k autu a išiel na ambasádu a následne potom na políciu. Na území SR je od 23. augusta 2012 a do toho incidentu bol na Slovensku už 3 mesiace. Za celý ten čas nemal s políciou žiadne problémy a ani dopravné priestupky, nikdy drogy nebral a nemá žiadny trestný záznam.

Súd na návrh obžalovaného podľa § 272 ods. 3 Tr. poriadku odmietol vykonať dôkazy zabezpečením odpisu z registra trestov poškodeného z USA a drogového testu poškodeného, nakoľko sa týka okolností nesúvisiacich so žalovaným skutkom a teda nepodstatných pre meritórne rozhodnutie súdu.

Súd sa na hlavnom pojednávaní ďalej oboznámil s nasledovnými relevantnými listinnými dôkazmi:
- lekárska správa L.. A., ambulantného lekára Amerického veľvyslanectva, vyhotovená o 10.30 hod. dňa 08.11.2012, teda v podstate bezprostredne po incidente, deklarujúca rozsah zranení, ktoré poškodený pri útoku obžalovaného utrpel - pravé líce viditeľne opuchnuté a červené s malou nekrvácajúcou odreninou pri pravom ústnom kútiku, na ľavom zápästí červená koža s nekrvácajúcou odreninou, v oblasti pravého predkolenia bolestivý opuchnutý hematóm a nekrvácajúce odreniny pod a nad pravým

kolenom. Lekár v správe popisuje dôvod vzniku zranení poškodeného podľa tvrdení poškodeného, ktoré korešpondujú so skutočnosťami, ktoré poškodený uviedol v trestnom oznámení, ako aj pri svojich výsluchoch v prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní,

- zápisnica o rekognícii osoby s fotodokumentáciou, pri ktorej poškodený označil obžalovaného ako osobu, ktorá ho v rozhodnom čase napadla. Hodnotiac zákonnosť predmetného dôkazu z hľadiska spôsobu jeho získania /otázka dodržania procesného postupu v súlade s ustanovením § 126 Tr. por./, dospel súd k záveru, že sa jedná o dôkaz získaný zákonným spôsobom a teda o dôkaz spôsobilý plniť funkciu dôkazu na hlavnom pojednávaní /§ 119 ods. 1/. Poškodený pri svojom výsluchu v prípravnom konaní dňa 12.02.2013 najprv opísal podozrivú osobu, ktorá ho napadla, čím bola splnená podmienka, že poznávajúca osoba opísala osobu, ktorej totožnosť sa má zistiť a následne bolo opoznanie vykonané v zmysle § 126 ods. 2 Tr. por. podľa fotografií. Z vyššie uvedených dôvodov bol preto tento dôkazný prostriedok súdom vyhodnotený ako vykonaný v súlade so zákonom a dôkaz /opoznanie obžalovaného Ing. W./, ktorý z neho vyplynul, bol podkladom pre meritorne rozhodnutie súdu. Uvedená rekognícia však v konaní pred súdom predstavuje iba doplňujúci dôkaz, nakoľko medzi stranami skutočnosť, že k incidentu v rozhodnom čase došlo medzi obžalovaným a poškodeným, nebola sporná,

- fotodokumentácia /obžalovaný sedí vo svojom motorovom vozidle s pootvorenými dverami vodiča/ zabezpečená a predložená poškodeným, ktorú vyhotovil mobilným telefónom v čase skutku, korešponduje s priebehom skutkového deja tak, ako ho opísal poškodený /...vozidlo obžalovaného mu zablokovalo cestu spredu vo jdením do jeho jazdnej dráhy, ...vedľa jeho auta bola vedľajšia poľná cesta, po ktorej prešiel a dostal sa na betónovú cestu pred vozidlo obžalovaného, ktorého následne spredu odfotil/.

Ku hodnoteniu výpovedí

Výpoveď obžalovaného hodnotí súd vzhľadom na jednoznačne zistené a ustálené okolnosti skutkového deja v celom rozsahu ako účelovú. Obrana obžalovaného je vedená snahou zbaviť sa trestnej zodpovednosti za skutok, ktorý mu je kladený za vinu spôsobom, ktorý nemá oporu v skutkových zisteniach. Obžalovaný sa súd snažil presvedčiť o svojej nevine stávaním svojej osoby do role obeť incidentu, ktorý nevyvolal a pri ktorom sa len bránil fyzickému útoku poškodeného. Takúto obranu obžalovaného jednoznačne vyvracajú výpoveď poškodeného ako aj lekárska správa potvrdzujúca rozsah zranení poškodeného. Výpoveď obžalovaného je v kontexte všetkých zistených skutočností nelogická a často aj vnútorne rozporná a to z nasledujúcich dôvodov:

- obžalovaný na jednej strane tvrdí, že na začiatku incidentu zavolať políciu /zrejme teda situáciu vyhodnotil ako vážnu/, absolútne rozporne a iracionálne však v takom prípade vyznieva jeho ďalšie konanie keď uviedol, že napriek tomu, že bol podľa vlastného vyjadrenia v šoku, čakal na mieste políciu asi dve až tri minúty, ale keďže mal nejaké povinnosti, z miesta činu odišiel a neskôr v danej veci políciu nekontaktoval, pretože nepovažoval túto vec za dôležitú a nič závažné sa nestalo,

- obžalovaný všetky zranenia, ktoré vznikli poškodenému, odôvodňoval svojou obranou /najabsurdnejšie tu pritom vyznieva tvrdenie obžalovaného o vzniku opuchu na lícnej časti tváre poškodeného jeho obranou lakťom/. Logicky nevysvetliteľným /inak ako práve útokom obžalovaného na oblasť pravého kolena poškodeného/ ostali tiež zranenia poškodeného v oblasti kolena, ktoré podľa obžalovaného mali vzniknúť tým, že poškodený obžalovaného kopal /kolenami ?, a navyše ešte dva krát kolenom aj do jeho auta ?/. Obžalovaný pritom postupne v priebehu výsluchu v prípravnom konaní svoju výpoveď v tomto smere gradoval - spočiatku tvrdil, že ho poškodený na začiatku iba kopol do nohy /jednotné číslo/, neskôr, že prvý útok poškodeného sa začal tým, že poškodený ho začal kopať /teda viac krát/nartom do lýtku, - bol to práve poškodený, a nie „šokovaný obžalovaný“ ktorý incident zrejme nepovažoval tak ako obžalovaný za málo závažný, čo ho viedlo hneď po incidente k návšteve lekára a následne bezprostredne na to k podaniu trestného oznámenia, kde zhodne ako u lekára popísal priebeh útoku obžalovaného /takýto postup možno považovať za prirodzený a úplne racionálny u osôb, ktoré agresívne a konfliktné životné situácie nepovažujú za bežný štandard/. Navyše, poškodený priamo v zápisnici o trestnom oznámení poukázal na možnosť existencie potenciálneho svedka, ktorého motorové vozidlo v čase skutku zachytil fotografiou na mobilnom telefóne, ktorý mohol celý incident vidieť /súd je v tejto súvislosti presvedčený, že ani pri pripustení nízkeho kognitívneho štandardu nie je potrebné hlbšie vysvetľovať, že žiadny /samozrejme pri predpoklade jeho duševného zdravia/ páchateľ, ktorý sa dopustí protiprávneho konania v prítomnosti svedkov, nebude iniciatívne poukazovať na ich existenciu/,

- obrana obžalovaného, že je obeťou konania poškodeného, proti ktorého útoku sa iba bránil, vyznieva účelovo aj v kontexte hodnotenia jeho osobnostného profilu. V tejto súvislosti totiž nemožno ignorovať jeho dve predchádzajúce odsúdenia za trestnú činnosť s prvkami fyzického násillia /v roku 2011 pre úmyselný prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. a pre prečin porušovania domovej

slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zák., ktorého sa dopustil v roku 2008 a pri ktorom manželka a maloletá dcéra obžalovaného jeho konaním utrpeli pomliaždenia, opuchy a odreniny. Z uvedeného nemožno vyvodit' iný záver ako konštatovanie, že obžalovaný je osobou agresívnou, s absenciou schopnosti sebaovládania pre zrejmy nedostatok vnútorných kontrolných mechanizmov a násilné protiprávne konanie /použitie fyzického násillia/ u obžalovaného nepredstavuje žiadny exces z jeho spôsobu života, jedná sa u neho nepochybne o bežný štandard riešenia spoločenských vzťahov a konanie, ktorého sa dopustil voči poškodenému preto nemožno pripisovať jeho individuálnemu jednorazovému zlyhaniu. S poukazom na vyššie uvedené úvahy preto súd skutočnostiam, ktoré v rámci svojej obrany uviedol obžalovaný, neuveril.

Na strane druhej vo vzťahu k hodnoteniu výpovede poškodeného súd uvádza, že táto je kompaktná, tak pri podaní trestného oznámenia cez výsluch v prípravnom konaní a pri konfrontácii až po výpoveď na hlavnom pojednávaní v zásade v podstatných okolnostiach skutku nemenná, bez akýchkoľvek vnútorných protirečení a vnútorných rozporov. Poškodený na hlavnom pojednávaní vypovedal sebaisto a na jemu položené otázky odpovedal pohotovo a presvedčujúco. Súd v priebehu hlavného pojednávania, z osoby poškodeného ani z okolností danej veci nezistil žiadne také relevantné skutočnosti, ktoré by výpovednú hodnotu výpovede poškodeného akokoľvek znižovali. Súd pri konštatovaní dôveryhodnosti výpovede poškodeného vychádzal okrem hodnotenia skutkových okolností tiež zo subjektívneho dojmu o charaktere a osobnostných črtách poškodeného, ktorý súd nadobudol v priebehu hlavného pojednávania z bezprostredného kontaktu s poškodeným, spôsobu jeho výpovede, jeho verbálneho prejavu, správania sa počas hlavného pojednávania a jeho reakcií /ktoré boli miestami zvýraznené emotivitou poškodeného nasvedčujúcou tomu, že konanie obžalovaného vnímal ako vážne, čo potvrdzuje aj jeho následné konanie po incidente - návšteva lekára a podanie trestného oznámenia/, čo spoločne v konfrontácii s ďalšími zadokumentovanými listinnými dôkazmi /lekárska správa o rozsahu zranení poškodeného a fotodokumentácia vyhotovená poškodeným/ viedlo súd k tomu, že poškodenému uveril.

Na základe takto vykonaného dokazovania súd, hodnotiac produkované dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, ako aj v ich súhrne a vzájomnej súvislosti v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. dospel bez akýchkoľvek dôvodných pochybností k záveru a presvedčeniu, že skutok sa stal tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku a dopustil sa ho obžalovaný I.. U. W.. Súd ustálil a má za nepochybne preukázané, že obžalovaný v rozhodnom čase na mieste prístupnom verejnosti potom, ako svojim vozidlom donútil zastaviť vozidlo vedené poškodeným, fyzicky napadol poškodeného tým spôsobom, že ho udieral päťou do oblasti tváre a kopal do oblasti pravého lýtka, pričom sa mu počas tohto fyzického útoku niekoľkokrát slovne vyhrážal usmrtením spôsobom objektívne spôsobilým vyvolať obavu, a spôsobil tak poškodenému drobné fyzické poranenia.

Súd v predmetnej veci vykonal dôkazy, po vyhodnotení ktorých nemal žiadne pochybnosti o relevantných skutkových okolnostiach a priebehu skutku a tieto ustálil v zásadných bodoch v zhode s obžalobou. Z vykonaných dôkazov možno podľa názoru súdu vo vzťahu k dokazovaným skutočnostiam vyvodit' iba jeden, a to vyššie uvedený, spoľahlivý a nepochybny skutkový záver a súčasne vylúčiť akúkoľvek inú alternatívu priebehu skutkového deja.

V súvislosti so skutkovými závermi súdu o vyhrázaní sa obžalovaného poškodenému súd v plnom rozsahu rešpektuje zásadu materiálnej pravdy, v zmysle ktorej môže súd oprieť svoje rozhodnutie iba o tie skutočnosti a dôkazy, ktoré sú jednoznačné a nie len v rovine pravdepodobnosti alebo hypotéz, v danej veci však skutočnosť, že vo vzťahu k existencii vyhrážok obžalovaného tu stoja proti sebe bez ďalšieho iba dve protichodné tvrdenia obžalovaného a poškodeného neznamená obligatórnosť použitia zásady „in dubio pro reo“ tak, ako to navrhol obhajca obžalovaného vo svojej záverečnej reči. Pre aplikáciu takéhoto postupu sa totiž vyžaduje prítomnosť rozumných pochybností, ktoré vylučujú možnosť ustálenia jediného nepochybného skutkového záveru, v danom prípade však súd žiadne pochybnosti o tom, že obžalovaný sa poškodenému vyhrážal nemal, pričom dôvody, pre ktoré obžalovanému neuveril, podrobne zdôvodnil vyššie. Vzhľadom na všetky zistené a ustálené okolnosti priebehu skutkového deja súd nepovažoval za racionálne zdôvodniteľné, prečo by si poškodený /keďže mu zranenia útokom obžalovaného nepochybne vznikli/ ešte navyše vymyslel práve tú skutočnosť, že sa mu obžalovaný vyhrážal. Súd nemal v tomto smere, keďže tvrdenia poškodeného o tom, že sa mu obžalovaný v priebehu fyzického útoku vyhrážal zabitím, neboli ničím spochybnené, oporu v možnosti vyslovenia záveru, že poškodenému uverí len sčasti.

Ku právnej kvalifikácii:

Po vykonaní dokazovania na hlavnom pojednávaní sa súd pri kvalifikácii konania obžalovaného v celom rozsahu stotožnil so zmenenou právnou kvalifikáciou skutku tak, ako to vo svojej záverečnej reči navrhla prokurátorka. Súd mal za jednoznačne preukázané, že obžalovaný I. W. svojim zavineným úmyselným protiprávnym konaním naplnil všetky obligatórne pojmové znaky skutkovej podstaty prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák. tak po stránke objektívnej ako aj subjektívnej.

Vo vzťahu k prečinu vyhrážania na podklade vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní nebolo možné pokryť zavinením obžalovaného aj kvalifikačný znak podľa § 360 ods. 2 písm. b) Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 139 ods. 1 písm. g) Tr. zák., teda tú okolnosť, že poškodený bol v čase spáchania skutku osobou požívajúcou ochranu podľa medzinárodného práva /manželom akreditovanej diplomatickej agentky/, pretože sa nepodarilo preukázať, že by skutočnosť, že je poškodený diplomatom bola tou okolnosťou, ktorá obžalovaného k útoku voči poškodenému motivovala, teda že by útok obžalovaného bol vedený práve v súvislosti s týmto postavením poškodeného.

Z hľadiska subjektívnej stránky je nepochybné, že sa obžalovaný uvedeného protiprávneho konania dopustil v priamom úmysle, pretože nielen že konal tak ako konal /teda verbálne a fyzicky útočil na poškodeného na verejnom priestranstve/, ale súčasne aj vedel, že týmto konaním u poškodeného môže vyvolať obavu z potenciálneho uskutočnenia svojich vyhrážok a tým, že vyhrážky boli umocnené aj jeho fyzickým útokom navyše bez rešpektu voči skutočnosti, že sa nachádza na verejne prístupnom mieste je zrejmé, že túto obavu vyvolať chcel.

Z hľadiska objektívneho mal súd jednoznačne a bez akýchkoľvek dôvodných pochybností za preukázané, že v príčinnej súvislosti s protiprávnym konaním obžalovaného spočívajúcim vo verbálnom a fyzickom útoku na poškodeného na mieste prístupnom verejnosti, došlo ku trestnoprávne relevantnému následku, ktorým bola jednak možnosť vzniku obavy poškodeného z potenciálneho uskutočnenia vyhrážok obžalovaným /spôsobenie zranení poškodenému takúto obavu nepochybne umocnilo/, a súčasne došlo k narušeniu verejného poriadku, teda k porušeniu záujmu spoločnosti na ochrane pokojného občianskeho spoluzitia.

V súvislosti so záverom súdu o naplnení znaku skutkovej podstaty prečinu nebezpečného vyhrážania konaním obžalovaného /vzniku dôvodnej obavy poškodeného/ súd uvádza, že pre naplnenie tejto skutkovej podstaty sa vyžaduje konanie - vyhrážanie, ktoré je spôsobilé vzbudiť dôvodnú obavu. Dôvodnou obavou sa pritom rozumie vyšší stupeň tiesnivého pocitu zo zla, negatívneho prejavu, ktorým sa páchatel' vyhráža. Dôvodná obava však nemusí vzniknúť /čo vyplýva z logického a gramatického výkladu slovného spojenia „môže vzbudiť“/, postačuje, pokiaľ je jej vznik reálny. Trestnosť takéhoto konania sa neposudzuje izolovane podľa subjektívneho pocitu osoby, voči ktorej konanie smeruje /aj keď aj to je jedným z kritérií posudzovania závažnosti/, ale podľa objektívnych kritérií. Pre naplnenie skutkovej podstaty uvedeného trestného činu sa dokonca nevyžaduje, aby osoba, ktorej je vyhrázané, bola prítomná. Z vyššie uvedeného teda logicky vyplýva, že vyhrážanie musí byť objektívne spôsobilé vzbudiť dôvodnú obavu, nie je však nutné, aby v osobe, ktorej sa páchatel' vyhráža, skutočne dôvodnú obavu vzbudil. Trestnosť trestného činu nebezpečného vyhrážania je preto nutné posudzovať podľa závažnosti protiprávneho konania páchatel'a a objektívne možného následku, nie podľa „odolnosti“ a miery tolerancie zla poškodeným, teda čisto subjektívnych kritérií na strane poškodeného. Nepochybné v snahe zabrániť takejto dezinterpretácii predmetnej skutkovej podstaty zákonodarca použil slovné spojenie „môže vzbudiť dôvodnú obavu“, teda obavu všeobecnú, nie len obavu dotknutej osoby. Vo veci súd pritom dôsledne skúmal aj materiálnu stránku vyhrážania obžalovaného, aby bolo možné odlíšiť nebezpečné vyhrážanie vykazujúce znaky trestného činu od takých prejavov, kedy dôjde ku použitiu „silných slov“ bez konkrétneho obsahu a zmyslu. V danom prípade zo zistených okolností však jednoznačne vyplýva, že vyhrážanie obžalovaného malo závažnejší charakter, nakoľko poškodený obžalovaného nepoznal a teda nemohol predvídať, čo môže od osoby, ktorá svoje vyhrážky podporuje aj fyzickým útokom, navyše na verejne prístupnom mieste za bieleho dňa, očakávať a či svoje vyhrážky nezrealizuje.

Ku druhu a výške trestu:

O osobe obžalovaného súd zistil, že bol v minulosti doposiaľ štyri krát súdne trestaný, pričom v troch prípadoch sa na neho hľadí, akoby nebol odsúdený, v mieste svojho bydliska pre priestupok prejednávany nebol. Naposledy bol odsúdený rozsudkom Okresného súdu Malacky, č. k. 1T 149/2009 zo dňa 13.01.2014, právoplatný dňa 29.01.2014 v spojení s uznesením Krajského súdu Bratislava, č. k. 4To 98/2014, pre prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zák., za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 3 mesiace s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní 1 rok.

Súd pri úvahe o druhu a výške trestu pri rešpektovaní zásad ukladania trestov tak, ako to má na mysli ustanovenie § 34 Tr. zákona, prihliadol na spôsob spáchania činu úmyselným konaním obžalovaného / racionálne uvažujúci človek by predpokladal, že takáto forma „balkánskej komunikácie“ patrí do minulosti 90-tých rokov 20. storočia, zrejme je však opak pravdou navyše potvrdzujúcou smutný fakt, že vzdelanie - v prípade obžalovaného dokonca vysokoškolské, nie je zárukou ani elementárnej slušnosti, ani dostatku emočnej inteligencie/, jeho následok, zavinenie vo forme priameho úmyslu, neexistenciu pohľadujúcich okolností, a prítomnosť jednej priťažujúcej okolností, keďže spáchal viac trestných činov / prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zákona, prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona (uloženie úhrnného trestu) a prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zák., keďže súd ukladal aj súhrnný trest/. Súd tiež prihliadol na osobu obžalovaného, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Vyhodnotením týchto skutočností, v zhode s návrhom prokuratúry, súd dospel k záveru, že pre nápravu obžalovaného v rámci individuálnej prevencie, z hľadiska výchovného pôsobenia trestu na ostatných členov spoločnosti, ako aj na zabezpečenie ochrany spoločnosti, vzhľadom na potrebu uloženia úhrnného a súčasne súhrnného trestu, bude u neho postačovať uloženie trestu odňatia slobody na dolnej hranici trestnej sadzby v trvaní 12 mesiacov /vzhľadom na prevahu priťažujúcich okolností súd obligatórne postupoval pri určení dolnej hranice trestnej sadzby v zmysle ustanovenia § 38 ods. 4 Tr. zák., kedy dochádza ku zvýšeniu dolnej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu/ s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní 2 roky. Keďže obžalovaný predmetný skutok spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, postupoval súd pri uložení súhrnného trestu za všetky jeho trestné činy podľa zásad na ukladanie úhrnného trestu a preto mu uložil úhrnný a súhrnný trest podľa ustanovenia § 364 ods. 1 Tr. zák., teda ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný. Súd súčasne zrušil výrok o treste, ktorý bol uložený obžalovanému prechádzajúcim rozsudkom Okresného súdu Malacky, č. k. 1T 149/2009 zo dňa 13.01.2014, právoplatný dňa 29.01.2014. Súd verí, že uloženie trestu odňatia slobody s podmieneným odkladom konečne prijme obžalovaného k tomu, aby v prvom rade prehodnotil svoj doterajší postoj k životu a ako fyzicky dospelý človek už konečne aj duševne dozrel, aby si tiež uvedomil závažnosť /ktorú zrejme doposiaľ podceňuje/ a dôsledky svojho násilného protiprávneho konania, a súčasne aby sa pod hrozbou výkonu podmieneného odloženého trestu odňatia slobody v priebehu skúšobnej doby ako aj v budúcnosti natrvalo vyvaroval akéhokoľvek protispoločenského konania.

Podľa názoru súdu trest, ktorý bol obžalovanému uložený je dostatočný, adekvátny a spravodlivý a splní svoj účel tak, ako to má na mysli ustanovenie § 34 ods. 1, ods. 4 Tr. zákona.

Rozhodnutie súdu neobsahuje výrok o náhrade škody, nakoľko poškodený si tento nárok neuplatnil v prípravnom konaní riadne tak, ako to predpokladá ustanovenie § 46 ods. 3 Tr. por. Z formálneho návrhu poškodeného pri výsluch v prípravnom konaní totiž nevyplývalo, z akých dôvodov a v akej výške si nárok na náhradu škody uplatňuje, pričom tento návrh o uvedené náležitosti poškodený nedoplnil ani do skončenia skráteného vyšetrovania.

Poučenie:

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho vyhlásenia prostredníctvom Okresného súdu Bratislava III na Krajský súd v Bratislave